

Ige: Ez 37,1-6

Ez 37,7-14

Gyerekkoromban barátaimmal egy időben a vitorlás hajókat szerettük. Állandóan hajókat rajzoltunk, papírból hajókat hajtogattunk. Persze a hajóknak mindig volt zászló az árbocán. De a zászlók legtöbbször kalózzászlók voltak: fekete színű vásznon fehér koponya és csontok. Aztán elmúlt gyerekkoromnak ez az időszaka, és feledésbe merültek a kalózok hírhedt jelképei.

Később, középiskolában néhányszor bementünk a biológia szertárba, ahol persze az egyik legérdekesebb mindig a Samunak becézett emberi csontváz volt. De véget ért a biológiaórák korszaka is, és megint hosszú évek teltek el.

Mostanában egészen máshonnan emlékeztetnek bennünket a csontvázakra. Tudjátok testvérek, nagyon örülök, hogy nem valamelyik minisztériumban vagy pártházban kell nekem dolgoznom, mert ott állítólag olyan szekrények vannak, amikből időnként csontvázak esnek ki.

De miről beszélnek ezek a csontvázak? Hát semmiképpen sem a jóról. Sőt, kifejezetten a romlásról, a rombolásról és a pusztulásról. A kalózok is azért választották ezeket a jelképeket a zászlajukra, hogy félelmet keltsenek az emberekben. Azok a politikai beszámolók is, melyek csontvázakat emlegetnek, arról szólnak, hogy egyik ember a másik elől, egyik párt a másik párt elől el akarta leplezni és titkolni, hogy a valóságban milyen nagy a baj.

Egyszóval manapság úgy tűnik, hogy **ha felületesen nézzük** a dolgokat, akkor mindent rendben találunk, ezért sokan úgy vélik, rá kell az embereket ébreszteni arra, hogy még sincs rendben minden. Ezékiel próféta korában egészen más volt a helyzet. Az ország a szó szoros értelemben évek, évtizedek óta romokban hevert. Hiszen a babiloni birodalom félelmetes hadserege három hullámban pusztította el a déli országrészt, Júdát. Azokat az embereket, akik meg tudták volna szervezni az ország újjáépítését, azokat deportálták. Az országban megmarad lakosság valóban olyan volt, mint a pásztor nélküli nyáj: képtelenek az összefogásra, képtelenek arra, hogy újat kezdjenek.

Ebben a helyzetben ragadja meg Ezékielt Istennek a Lelke, és a prófétának hamarosan megrázó élményben lesz része: egy félelmetes látomást kell látnia csontokról és csontvázakról. Ez már nem amolyan gyerekjáték. Nem is csupán egy erős hasonlat arra, ha valakit kellemetlen meglepetés ér. Ezékiel látomást lát. A látomásról tudni kell, hogy az, aki látja a látomást teljesen valóságosan éli azt át. Nagyon hasonlít az álomra, csak nem alvás közben álmodjuk, hanem az ébrenlétnek egy nagyon különös formája a látomás.

Ezékiel saját népe megtörtént pusztulását látja. Totális és visszavonhatatlan pusztulás – ezt látja Ezékiel. Mit is lehetne felelni egy ilyen kérdésre: „*Életre kelnek-e még ezek a csontok?*” Ezékiel nem akar udvariatlan lenni, ezért csak ezt feleli: „*Uram, te tudod!*” Mert emberileg teljesen reménytelen a helyzet.

Isten ekkor azt mondta a prófétának, hogy prófétálj, prédikálj és hirdesd az igét ezeknek a csontoknak. Mondd el nekik, hogy Isten kész arra, hogy megújítson benneteket, és meg is fogja tenni. Ezékiel pedig minden ellenkezés nélkül megtette azt, amire Isten kérte őt, és prédikált a csontoknak.

Nagyon hasonlít ez az eset egy újszövetségi esetre, amikor Jézus azt kéri tanítványaitól, hogy evezzenek a mélyre, és vessék ki fogásra hálójukat. Simon Péter erre ezt felelte: „*Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat.*” (Lk 5.)

Mind Ezékielnél, mind pedig a tanítványoknál a kételkedő hitből, Istenben bízó, erős hit lesz, mely abból látszik, hogy megteszik Isten kérését, bármennyire is szokatlannak gondolják is azt. És bármennyire is furcsa, de **az Isten iránt engedelmes ember csodát lát!** Ezékiel átélte látomásban népének feltámadását, megújulását. És immár megerősödve és felbátorodva tudta hirdetni, hogy Isten feltámadást és megújulást fog adni választott népének.

Az előbb így fogalmaztam: „Egyszóval manapság úgy tűnik, hogy **ha felületesen nézzük** a dolgokat, akkor mindent rendben találunk, ezért rá kell az embereket ébreszteni arra, hogy még sincs rendben minden.” Ha felületesen nézzük a dolgokat, akkor...

De ezzel szemben nekem az a meggyőződés, hogy az emberek többsége igenis jól látja a problémákat. Nagyon sokan világosan látják, hogy sok baj és probléma van. Érzik abból, hogy egyre nehezebben tudják beosztani jövedelmüket, miközben könyvek foglalkoznak azzal, hogy a 100 leggazdagabb magyar mivel keresi a mindennapi száraz kenyérre valót, és hány milliárd forinttal növelte vagyonát az elmúlt évben. Érzik a bajokat abból, hogy sok munkahelyen nagyon megromlott a munkatársak között viszony. Mindenki a másokra lesz féltékeny, hogy ennek vagy annak miért mehet olyan jól.

Meg vagyok győződve, hogy az emberek naponta kőkeményen szembesülnek a rideg valósággal, csak egyvalamivel nem találkoznak sehol sem: mégpedig a megoldással. Így volt ez Ezékiel idejében is. És eljött annak az ideje, hogy a próféta ne vádolja kemény szavakkal a népet, mert az most már nem segítene népének.

Isten akkor úgy látta jónak, hogy meghirdesse a szabadulást, a hazatérés lehetőségét a babiloni fogságból őseik földjére, Izraelbe (Ez 37,12). Hogy meghirdesse a megújulást, melyre oly régen vártak.

Kedves Gyülekezetem! Rám is ezt a feladatot bízta Urunk, hogy elmondjam: van megújulás, vagy reménység. Bár látszólag nagy a pusztulás, és mindenütt **élettelen és lélektelen** csontvázak vannak szekrényeken belül és kívül, de ez csak az a látszat, amit mi emberek észreveszünk. Valójában Urunk kézben tartja ez a reménytelen helyzetet is. Kézben tartja a medréről kitört, minden elpusztító folyókat. Istenünk kézben tartja a számunkra olyan reménytelenül vergődő mezőgazdaságot. Kézben tartja az előttünk abszolút reménytelen élethelyzeteket, gazdasági helyzetünket.

És azt mondja: szólj a Léleknek! Hívd Isten áldó és megszentelő Lelkét! Mert az első Pünkösd óta ezt te közvetlenül megteheted. Jézus azért ment fel a mennybe, hogy kereszthalálával és feltámadásával elkészítse számunkra és a benne hívők számára a megígért mennyet, és elküldje, kiáraszsa ránk az Ő Lelkét. Istennek Szentlelke pedig nem lebecsülendő és megfoghatatlan valami, hanem az ő legértékesebb ajándéka.

Ezért én arról a Pünkösdről prédikálok, melyen Jézus Krisztus ígérete beteljesedik és kiteljesedik mindnyájunk örömeire és javára. Ha már senkiben és semmiben sem bízol, akkor tegyél próbát Istennel, hogy valóban megtartja-e az ígérését. Mert Ő az Úr, ezért a saját nevére esküdve ígéri, hogy megeleveníti és megújítja a te reménytelennek hitt és gondolt életedet.

Kedves Testvérem! Ne mondj le önmagadról, mert Isten sem mondott le terólad. Ne mondj le a gyülekezetéről, mert Urunk nem mondott le gyülekezetéről. **Urunk ma mindannyiunknak azt ígéri a Szentlélek által, hogy van elkészített megújulás mindnyájunk számára!** Ámen.

Loment Péter lelkész